

Troll.

När min man var ung, skulle han en gång gå med sina kamrater till sjön. Men han gick först in och hälsade på en gubbe, som bodde ett stycke från sjön. När han skulle gå därifrån, var det mörkt, och då erbjöd sig gubben att lysa honom ner till sjön. Men min man sade, att det behövdes inte. När han kom ut, var där två ljus, ett vid vardera sidan om honom, som lyste honom ända ner till sjön. Det var väl trollgubbar, kan jag tro.

Troll.

Skogsrå.

När min man en gång skulle till Lilla Holje med en klänning, fick han gå och gå men kom jämt till samma ställe. Då började det regna, och han gick in i en lada för att skjula. När han var inkommen, hörde han, hur någon hånskrattade efter honom. Det var skogssnuvan. Men han såg henne inte. Om en stund gick han ut igen, och då hittade han rätt.

Skogsrå.
Skogssnuvan.

Vattenväsen.

En kväll såg min man och jag en huvudlös gubbe
gå nere vid Holjeån. Jag tror, det var näcken.

Vattenväsen.

Näcken.

Tomten.

När jag var barn, gick jag till Jöns Håkansson i Lilla Holje och lekte. När som jag en gång skulle gå hem vid $\frac{1}{2}$ 12 tiden på natten, såg jag vid Södra Sund en liten pojke med röd luva och svarta byxor och grön eller blå rock. Han kom från en lagård, trevade där på dörrarna, gick ned i den nedre kvarnen, gick till sågen och tog på klingan, gick sedan till den övre kvarnen och fumlade där. Därefter försvann han genom en dörr, som jag inte såg öppnas.

Tomten

2760

Gengångare.

En gång när jag gick hem till Olofström från Lilla Holje och kom vid smedjan, fick jag där se en man, som jag många gånger lekt och dansat med, när jag var ung, men som nu var död. Han satt på en påle, vid vilken man brukade binda hästar, men varken han eller jag hälsade eller sade någonting.

Gengångare.

Gengångare.

Min dotter dog, när hon var ungefär femton år, strax innan hon skulle konfirmeras. Men sedan en natt, när jag nyss lagt mig och inte somnat, kom hon genom dörren, vitklädd och med ett ljus i handen. Hon gick fram till min säng, men just som jag reste mig upp för att börja tala med henne, försvann hon.

Gengångare.

Förvandlade.

Min mor var alltid så besvärad av maran på nätterna. En natt hörde hon något dimpa ner vid fönstret i hennes sovrum. Sedan kom det över henne, och det såg ut som en fullproppad säck. Men då vände mor sig på ryggen, för hon låg på sidan förut och sade: "Nä du mara, i kväll ska du inte ha mä me o göra!" Då slapp hon maran.

Förvandlade.

Maran.